

OPINIÓ

ARTÍCULOS DE BROMA
Javier Cuervo

Mov-inmob

Los jóvenes españoles practican el «mov» (la movilización por móvil) que lleva al «mob» (en inglés, muchedumbre o chusma) en favor del acceso a la vivienda. En 20 años el acceso a la vivienda dejó de ser la escalar para convertirse en la pendiente hipoteca pendiente. Los nietos cumplen lo que ordenaban los abuelos: «el teléfono es para dar recados». Por la línea telefónica que conecta el ordenador a internet o por las antenas que dan cobertura a los móviles, pasan el día dándose recados. Luego dejan el recado en concentraciones nada virtuales en las plazas de las principales ciudades, para comunicarse con una generación política que sólo se da por aludida cuando hay una «mob» en «mov», una muchedumbre movilizada.

En la dividida España del 13 de marzo de 2004, víspera de elecciones generales, segundo día de luto por la masacre de los trenes, hubo «mov» (movilización por móvil) para los asistentes y «mob» (chusma) para el asediado PP. Desde entonces, el uso más famoso de nuestros «movs» fue el macrobotellón, muy nacional no tanto por lo que tiene de alcohólico como por lo que tiene de echado a la calle. Ahora es la vivienda, otra peculiaridad española. Algunos de los actores de este «inmob-mob» o «mov-inmob», de esta movilización inmobiliaria de muchedumbre vía móvil, no piden el acceso a una vivienda sino a su propiedad, otra hipoteca es posible. La vivienda en propiedad es de lo más inmovilizador. En España apenas se conoce otra forma de residir pero lo alternativo sería una generación que se movilizara para romper las cadenas del pisito y la cadena de la especulación con las cadenas de mensajes.

Op@!

Many diuen que serà la cançó de l'estiu i, en canvi, a la majoria de la gent ni li sona. Almenys fins que no ha començat a aparèixer en televisió, els darrers dies. Però abans d'arribar a la tele, milions de persones ja havien vist el videoclip. Com? Per Internet. Un senyor fent de picapedrer i repetint una vegada rera una altra «jopá, yo viasé un corrá!» és la sensació del moment a Internet. Pot parèixer ridícul, però el fenomen és interessant.

Resulta que a primers d'abril pràcticament ningú sabia res d'aquest senyor ni del seu grup, Koala. El vídeo estava penjat a Internet, a un portal anomenat YouTube, engegat fa poc més d'un any i que s'ha convertit en un dels llocs més populars del ciberespai. El videoclip a penes tenia cent mil descàrregues. Un mes després, ja n'ha tingut més de dos milions a aquest mateix portal i un altre milió a la pàgina de vídeos de Google. Va ser el sisè vídeo més vist d'abril a YouTube i és el 45è més descarregat de la història d'aquest portal. Val la pena recordar que això són xifres i classificacions mundials.

Què ha passat durant aquest mes? Dotzenes de blocs (weblogs), centenars de referències en

Joan Mayans i Planells

«Els que defensen que Internet és un cau de pirateria i que acabarà amb els pobres músics i la creativitat artística no s'atreveixen a dir res. Perquè resulta que un dels èxits més inesperats de l'any musical haurà sorgit d'Internet»

tota mena de pàgines web i molts de milers de missatges de correu electrònic amb l'adreça directa del vídeo, recomanant-lo a amics i coneeguts. Un procés extens i intens que ha travessat tota la xarxa. I finalment, sí, la televisió, però només com a conseqüència del que ha passat a Internet. Els experts parlen d'un cas molt exitós de marketing viral, on el boca a boca (realment, és mail a mail) ha estat a la base del que serà, sense cap mena de dubte, un fenomen de

masses durant els propers mesos.

Mentrestant, tots el que defensen que Internet és un cau de pirateria i que acabarà amb els pobres músics i la creativitat artística no s'atreveixen a dir res. Perquè resulta que un dels èxits més inesperats de l'any musical haurà sorgit d'Internet i tindrà en Internet la seva causa. La cançó, en si mateixa, no és gaire diferent del que porten fent molts anys els No me pises que llevo chanclas, els Mojinos Escocios o, fins i tot, a un nivell més proper, al tipus de rock pagès que fa algun temps que ens proposen els Pota Lait. Però en aquesta ocasió, els internautes la convertiran en molt més que això, davant la sorpresa i una justificable irritació dels gegants de la indústria discogràfica.

És molt probable que la cançó no soni gaire a les macrofestes de l'estiu discotequer eivissenc, però aquesta ja és una altra història. El cas és que ja tenim cançó de l'estiu i que, aquest cop, han estat els internautes els que li han convertit. I que tenim un cas paradigmàtic de promoció i èxit comercial d'un producte musical gràcies a la Xarxa que podria servir d'inspiració a molts altres grups i iniciatives més properes que parteixen amb el handicap de la insularitat.

Deshojando la margarita

Empieza el estiaje con las prevenciones y el ¡ay! mayúsculo de empresarios y hoteleros que, como todos los años, deshojan la margarita del si será o no será una buena temporada. Es el lógico tembleque de quienes tienen un buen puñado de millones invertidos en lo que debería ser algo más que una apuesta. Es la temerosa expectativa de quienes no acaban de creerse que las globalizadas vacaciones de hoy son una industria en toda regla y siguen en la idea peregrina de que los visitantes –como si fueran un milagroso maná– caen del cielo por arte de birlibirloque, es decir, dependiendo del azar, el fatum o la suerte. En otro caso –si estuviéramos confiados y seguros por haber hecho bien los deberes– no andaríamos ahora con el dubitativo «¡pinta bien, pero veremos lo que pasa!» o «¡firmaría que la cosa fuese como el año pasado!».

En otras palabras: que vivimos al día, colgados de la precariedad, pendientes de los touroperadores

DESDE LA MARINA
Miguel Ángel González

y de los vaivenes del mercado. El propio presidente del Consell Insular vaticina, como Augur Supremo, que este año Ibiza consolidará definitivamente su recuperación turística y será de nuevo un punto de referencia internacional. Aunque, eso sí, también se cura en salud y recoge velas al apostillar que, «en todo caso, habrá que esperar a final de octubre para contar turistas». Penoso y pobre comentario viniendo de quien viene. Y una mala estrategia la de resumir el éxito numéricamente. Particularmente, cuando leemos noticias como éstas: que un centenar de estudiantes europeos organizan un 'botellón' en Ibiza, que el turismo de discoteca desplaza al familiar, que los establecimientos de ocio nocturno son los únicos que han iniciado la temporada con ganancias y que el Consell aplaude la iniciativa que ha tenido una discoteca de contratar una enfermera, medida que a su criterio debería extenderse. Síntomas claros de lo que promueven y de lo que esperan.

FRASES

José Luis Rguez. Zapatero
PRESIDENTE DEL GOBIERNO

«El diálogo político está abierto, pero no con ETA»

Mariano Rajoy
LÍDER DEL PP

«Ya ni descarto que Zapatero use electoralmente la tregua»

Arnaldo Otegi
PORTAVOZ DE BATASUNA

«El proceso está en el buen camino»

Reforma del finançament a les Balears

No deixa de ser curiós que, en relació a la reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, la proposta del PP sobre finançament, en principi, hagi anat per davant d'allò que proposa el Partit Socialista. Per al PSOE, evidentment, es tracta de deixar les coses aproximadament com estan ara mateix, de manera que no es produeixin daltabaixos. Fa la impressió que, al primer partit de l'oposició a les Balears i aspirant a ser part del pròxim Govern autònom, ja li va bé l'actual Règim Especial per a les Balears (REB), encara no desenvolupat completament. Per al PP, en canvi, tenint en compte que ara els socialistes manen a Madrid i no el seu propi partit, resulta (ria) més còmode engegar una campanya en favor d'un finançament millor per a la nostra comunitat 'autònoma'. No cal dir que sense autonomia fiscal no existeix en realitat cap tipus d'autonomia. I que, per tant, de comunitats realment autònomes de l'Estat espanyol, des d'aquest punt de vista, no més n'hi ha dues (de la mateixa nacionalitat històrica): el País Basc i Navarra.

Jaume Matas, aparentment, tenia la intenció d'estirar una mica més la corda, atenent a

Bernat Joan i Marí

EURODIPUTAT D'ERC

la comoditat que esmentàvem abans, ni que fos fins a arribar al poc que s'ha aconseguit amb la reforma de l'Estatut de Catalunya. Pot semblar raonable fins i tot per al PP, i resulta fàcil d'argumentar, tenint en compte que les Balears tenim el handicap afegit de ser una comunitat autònoma formada per illes. Entre els condicionants geogràfics i l'escandalós decalatge entre el que pagam en forma d'impostos i el que rebem en forma d'inversions de l'Estat, la reforma del finançament a les Balears s'imposa. S'ha de superar, i això sembla que el PP ho té prou clar, l'escarransit REB que ni tan sols hem acabat de desenvolupar.

No sorprèn que el Partit Socialista (més PSOE que no PSIB, segons s'està demostrant una vegada i una altra), partit amb una forta tradició jacobina al seu interior, hagi criticat immediatament la proposta del Govern de les Balears i l'hagi considerat fora de lloc. Per al

PSOE, que la comunitat 'autònoma' de les Balears estigui en les condicions deplorables en què es troba actualment, ja els deu anar bé.

El PP, emperò, tampoc no podrà aplicar els mínims de sentit comú que de vegades gasta. El sucursalisme s'ha mostrat, en aquest cas, en tota la seua cruesa. El cap de files, Mariano Rajoy, ja ha instat Matas (per molt president que sigui del Govern de Balears) perquè modifiqui la redacció sobre inversió pública a les Illes, i, sobretot, que eviti reformes a fons pel que fa al règim fiscal per a les Balears. El president del PP no vol cap tipus de sorpreses. I menys que pugui semblar que, entre els seus presidents autonòmics, n'hi ha algun que pretén exercir d'això, de president autonòmic, ni que sigui en algun punt escadusser de la política de la seua pròpia comunitat.

Tant el PP com el PSOE, en tot aquest lamentable afer, s'han mostrat clarament com a partits sucursalistes, amb una forta base jacobina, sense cap interès real a desenvolupar això que ells mateixos anomenen «Espanya plural». Al contrari, les ordres dels caps de fila de Madrid immediatament causen el seu efecte entre els polítics de l'autonomia, fins i tot

en el cas que el polític en qüestió sigui el mateix president de la comunitat suposadament autònoma.

Un futur autònom per a les Balears, a hores d'ara, està ben clar que ja no pot passar ni pel PP ni pel Partit Socialista, malgrat que avui aquests dos partits encara maldin per articular un bipartidisme a l'espanyola al nostre arxipèlag. De vegades, quan sembla que quelcom és a punt d'ocórrer, per necessitat més que no per altres virtuts, passa exactament el contrari. Quan semblava que la Unió Soviètica havia de durar mil anys, es va desintegrar; l'Estat aparentment més equilibrat de tot l'est d'Europa –Jugoslàvia– va acabar com va acabar, i un referèndum amb resultats inesperats va fer avançar el Quebec, també inesorablement, cap a la seua autodeterminació i (en un futur que ja no veig gaire llunyà) cap a la seua independència.

També podria ser que tot el que està passant, ara mateix, a les Balears acabi no tenint cap d'aquests efectes. Però tant els 'populars' com els socialistes haurien de saber, a l'hora de munyir la mamella balear, fins on poden tensar la corda (sense que aquesta s'acabi de rompre del tot).